

- Никога не съм те забравял...

- Чух че си се женил... Два пъти.

Калоян сякаш долови упрек в гласа ѝ.

- Да. Трябваше... - той въздъхна. - Първата ми жена умря. От нея имам дъщеря. Когато порастне ще ѝ подаря твоя пръстен.

- Твоя дъщеря... Как бих искала да я видя.

- Ела в Търново. Моите близки знаят какво си сторила за мен. И Теофил идва в Търново. Остани там да живееш.

Ефросина вдигна ужасена ръце.

- А царицата? Какво ще каже тя?

- О! - Калоян направи някакво уморено движение на безразличие и досада.

И в това единствено движение, любящото сърце на ромейката отгатна тайната на самотната и нещастна Калоянова ^{сърце} душа.

Нещо сви гърлото ѝ. Наистина той изглеждаше така морен и сломен. В хладния му взор гаснеше никаква безгранична печал...

Но не посмат да го попита. Само се загърна още по-плътно в наметалото и скри главата си в сянка. Царят стана и започна да се разхожда с едри крачки ^{нашири и} надлъж из шатрата.

- Ефросина! Кажи, какво да сторя за тебе? Аз не искам ^{обезпечи} по-вече да играеш в пантомимите. Как да ~~осигури~~ дните ти? Кажи.

Тя помълча малко.

- Искаше ми се да отида в Силиври. Да си купя една малка къщица. Да живея по-близо до сестра си... Нищо по-вече...

- Сега е опасно да се пътува за Силиври, - рече Калоян.

- По-добре е да отидеш най-напред в Мосинопол, той сега е в мои ръце. Ще ти дам охрана до там. А после, като се умири Долна земя, като изгоним латините, може да се заселиш в Силиври...

Двамата дълго мълчаха. Тя, седнала до трапезата, със за-